

Čís. 7693.

K formální platnosti směnečného akceptu se vyžaduje nejen materiální, nýbrž i formální totožnost trasáta a příjemce. Této formální totožnosti není, přijal-li trasát, vyznačený v adrese firmou, směnku svým občanským jménem.

Stačí, podepsal-li se vydatel na přední straně směnky pod jejím textem, třebas před jeho podpisem byl již podpis příjemcův.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1928, R I 1139/27.)

K námitkám žalovaného (firmy Jul. J. a Co.) procesní soud první stolice zbavil směnečné platební příkazy platnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: Nesporným jest, že jediným majitelem žalované firmy Jul. J. & Co. jest Kamil Sch., což bylo žalobci známo v době vystavení pokud se týče nabytí směnek. Soud první stolice správně uvádí, že firma jest jen kupeckým jménem obchodníka, pod nímž provozuje obchody a jímž podpisuje (čl. 15 obch. zák.), že však není právním podmětem vedle obchodníka nebo mimo něho. Nelze však přisvědčiti soudu první stolice, že na sporných směnkách podpisy Jul. J. & Co. a Sch., připojené pod slovo »angenommen« neznamenaají nic jiného než dvakráte napsaný akcept trasáta uvedeného jako firma Jul. J. & Co. Směnečníkem jest firma Jul. J. & Co., která obě směnky přijala, a podpis na obou směnkách Sch. jest podpisem majitele žalované firmy jako vystavitele sporných směnek. Poněvadž totožnost trasanta a trasáta ze směnek nepochybně nevyplývá, jde o vydané směnky na vlastní řád, tudíž o platné směnky. Sporné směnky, kdyby osoba vystavitele (trasanta) a směnečníka (trasáta) byla táž, byly by vydanými vlastními směnkami na vlastní řád, kde osoba vystavitele směnek, příjemce a remitenta jest táž. Poněvadž místo vydání směnek W. jest rozdílné od místa splatnosti R., jsou směnky jako směnky distanční platné, neboť tu podle směnečného práva se má za to, že vystavitel (trasant) a remitent jsou týmiž osobami, naproti tomu pokládají se trasant a trasát za rozličné osoby, takže osoba remitenta a trasáta (směnečníka) jsou rozdílné osoby. (Viz Kom. k čl. 6 Grünhut str. 94, Staub-Stranz str. 43, Hermann Otavský Směneční právo str. 29.) Soud první stolice neposoudil věc po právní stránce správně, maje za to, že sporné směnky jsou neplatné proto, že nejsou vystavitelem (trasantem) podepsány a že směnečník a remitent jsou jedna a táž osoba. Následkem svého mylného právního názoru se soud první stolice dalšími námitkami žalované firmy nezabýval a řízení zůstalo ve směru tom neúplným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně dovozuje, že obě žalobní směnky mají všechny náležitosti vydaných směnek, pokud se týče, že jde o směnky vydané na

vlastní řád ve smyslu čl. 6, první odstavec směn. řádu, při čemž podpis »Sch.« na obou směnkách jest pokládati za podpis vydatele, který směnky vydal na vlastní řád, firmu Jul. J. označenou v adrese trasáta, tedy podpis této firmy za řádný akcept. Na tom nic nemění okolnost, že se v prvním odstavci žaloby praví, »že se přijetím směnek zavázala firma Jul. J. & Co. dříve ve V., nyní v R., majitel K. Sch. v R. zaplatiti směnečnou sumu«, neboť tím není řečeno nic jiného, než že majitelem firmy jest Kamil Sch. a nikoli, že osobně svým občanským jménem jako soukromník bez ohledu na své obchodní vztahy podepsal směnku jako přijatel. Toto pojetí by ostatně odporovalo již formálnímu doslovu směnky, na který rekurent klade zvláštní důraz, neboť Kamil Sch. v adrese jako trasát vůbec nepřichází a skutečný trasát firma Jul. J. & Co. jako taková směnku podepsala a tím i přijala. Ostatně k formální platnosti akceptu vyžaduje se nejen materiální, nýbrž i formální totožnosti trasáta a přijatele. Této formální totožnosti by tu však nebylo, kdyby trasát vyznačený v adrese firmou přijal směnku svým jménem občanským (srov. Staub-Schranz, str. 119 pozn. 6). Nelze tedy podpisu Kamila Sch.-a přikládati směnečně významu akceptu. K výtce rekurentově, že Kamila Sch.-a nelze považovati za vydatele proto, že jeho podpis jest teprve pod podpisem firmy Jul. J. & Co., takže neuzavírá kontext směnky, dlužno uvést, že stačí úplně podepsal-li se vydatel na přední straně směnky pod jejím textem, při čemž je lhostejno, že snad před jeho podpisem byl umístěn již podpis přijatelův (srov. rozh. čís. 2995 a 3011 sb. n. s.). Vzhledem k této úvaze netřeba se obíratí otázkou, zda by snad bylo možno pokládati žalobní směnky po případě také za směnky vlastní vydané ve smyslu čl. 6 druhý odstavec směn. řádu.

Čís. 7694.

Pokud přísluší rozvedené manželce nárok na slušnou výživu podle dvorského rekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1928, Rv I 907/27.)

Manželství stran bylo rozvedeno z viny obou manželů. Žalobu manželky proti manželovi o placení výživného 800 Kč měsíčně o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalobkyně uplatňuje podle přednesení v zápisu o ústním jednání nárok na výživu ve smyslu dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. Dvorský dekret zní: Manželce po rozvodu z oboustranné viny nenáleží nárok na slušnou výživu, ponechává se však soudci, by případ k případu, uváživ všechny okolnosti a důvody slušnosti, pro manželku svědčící, výjimečně přidržel manžela, by poskytoval slušnou výživu manželce. Podmínky a náležitosti, jež dvorský dekret stanoví, jsou tudíž: 1. Právoplatné manželství: Svazek manželský nesmí býti přerván, musí trvati v době žaloby a vydání rozsudku soudu prvního (§ 406 c. ř. s.). 2. Manželství rozvedené: Opatření dvorského dekretu vztahuje se jen na při-